

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 311

гр. Пловдив, 01.12.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на първи декември през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Величка П. Белева

като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно частно търговско
дело № 20215001000923 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 278 във вр. с чл. 274, ал.1, т.1 от ГПК.

Обжалвано е определение № 261280, постановено в закрито съдебно
заседание на 26.07.2021 г. от Окръжен съд-П. по т.д. № 763/2020 г. , с което е
прекратено производството по делото и е върната на ищеца искова молба,
подадена от „Л.и.-****“ООД-гр.П. против „Б. бг“ЕООД-с.Й.Г..

Жалбоподателят „Л.и.-****“ООД-гр.П. моли определението да бъде
отменено като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в
частната жалба от 11.10.2021 г.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на
обжалвания акт във връзка с оплакванията на жалбоподателя, прецени
обстоятелствата по делото и намери за установено следното:

На 24.11.2020 г. е подадена в съда искова молба от „Л.и.-****“ООД-
гр.П., в която е посочено, че се подава на основание чл. 269 от ДОПК във вр.
с чл. 124, ал.1 от ГПК и чл. 55, ал.1 от ЗЗД. С определение от 27.11.2020 г.
окръжният съд преценява, че исквата молба е нередовна и следва да бъде
оставена без движение, като на ищеца са дадени указания. С молба от
14.12.2020 г. ищецът заявява уточнение. С определение от 15.12.2020 г. съдът
отново оставя делото без движение и дава на ищеца указания за отстраняване
на нередовности на исквата молба. С молба от 20.01.2021 г. ищецът заявява
уточнение. С определение от 21.01.2021 г. съдът отново оставя делото без

движение за отстраняване на посочени нередовности.

С молба от 22.02.2021 г. ищецът представя искова молба, с която предявява против ответник „Б. бг“ЕООД-с.Й.Г. иск с посочено правно основание чл. 55 от ЗЗД във вр. с чл. 269 от ДОПК. Ищецът твърди, че е в търговски отношения с ответника и на 14.08.2019 г. погрешно му е превел по банков път сумата 50 460,42 лв., а всъщност плащането е трябвало да бъде извършено към друго (посочено) дружество. Твърди, че е поискал от ответното дружество връщане на сумата, но то го е уведомило, че банката го е уведомила, че преводът не е възстановен, тъй като върху сметката на ответника има наложен заповест за сума в размер на 44 403,26 лв. по посочено изпълнително дело на публичния изпълнител при ТД на НАП-П.. Твърди, че е поискал с молба на 10.10.2019 г. от ТП на НАП-П., Дирекция „С.“ връщане на сумата по сметка на ищеца, но на 18.10.2019 г. публичният изпълнител с писмо уведомява ищеца, че двете дружества следва да уредят помежду си отношенията, което писмо счита за отказ за възстановяване на сумата. Твърди, че е трето лице в публичното изпълнително производство, в което е извършено изпълнително действие спрямо негова собственост върху пари, то за ищеца съществува единствената възможност да защити правото си на собственост върху процесната сума, засегната от изпълнението, като поиска връщане на полученото без основание по реда на чл. 55 от ЗЗД от ответното дружество „Б. бг“ЕООД. Заявеното искане е съдът да признае за установено, че сумата 50 460,42 лв., постъпила на 14.08.2019 г. от ищеца по банков път по банковата сметка на ответника „Б. бг“ЕООД (съответно посочена) е получена от ответника без основание и да бъде осъден ответника да върне на ищеца получената без основание сума 50 460,42 лв.

С молба от 15.04.2021 г. в изпълнение на указания на съда по разпореждане от 2.03.2021 г. ищецът заявява, че оттегля иска, предявен с първоначалната искова молба, срещу НАП-София. С определение от 16.04.2021 г. окръжният съд прекратява производството по делото против ответник Н.а.п.. С разпореждане от 16.04.2021 г. съдът разпорежда връчване на исковата молба на ответника за отговор. Такъв не е постъпил поради невъзможност дружеството да бъде намерено на адреса му на управление съгласно ТРРЮЛНЦ.

С определение от 28.06.2021 г. окръжният съд преценява, че следва да

провери с оглед разпоредбите на чл. 266,ал.1 и чл. 267,ал.2,т.4 от ДОПК дали чрез публичния изпълнител е подавана жалба от ищеца против наложения запор на сметката на „Б. бг“ЕООД и налице ли е произнасяне на Директора на ТД на НАП-П.. Във връзка с разпореждане на съда от 8.07.2021 г. ищецът с молба от 23.07.2021 г. представя своя жалба до Директора на ТД на НАП, решение по нея на същия Директор, жалба от ищеца до Административен съд-П. против това решение и решение на Административен съд-П. от 5.03.2020 г. по адм.д. № 3610/2019 г.

На 26.07.2021 г. окръжният съд постановява обжалваното сега определение, с което намира, че съдът е сезиран с иск по чл. 267,ал.2,т.4 от ДОПК и че при предприети действия от публичния изпълнител спрямо вещи, за които трето лице твърди самостоятелни права, то разполага с право на жалба по реда на чл. 266,ал.1 от ДОПК, по която се произнася директорът на съответната компетентна териториална агенция, а ако жалбата не бъде уважена, то на основание чл. 267,ал.2,т.4 от ДОПК третото лице следва да предяви претенцията си в преклузивния 30-дневен срок от съобщаването. Затова съдът преценява, че тъй като в случая ищецът е подал жалба, по която се е произнесъл Директорът на ТД на НАП-П. с решение от 13.11.2019 г., което ищецът е обжалва пред Административен съд-П., който се е произнесъл с окончателно съдебно решение на 5.03.2020 г., с което жалбата е намерена за неоснователна, то защитата на жалбоподателя се извършва чрез предявяване на иск пред гражданския съд, което предявяване е обвързано и с определен от законодателя 30-дневен преклузивен срок от съобщаването. Съдът приема, че дори срокът за предявяване на иск от ищеца по делото да тече от произнасянето на административния съд, т.е. от 5.03.2020 г., то същият вече е бил изтекъл към датата на предявяване на иска 24.11.2020 г. и ищецът към този момент вече не е разполагал с право на иск, което прави предявеният иск недопустим, съответно, недопустимо е образувано делото и затова производството следва да бъде прекратено.

За определението на съда ищецът е уведомен на 4.10.2021 г. и на 11.10.2021 г. подава частната жалба до апелативния съд. С нея жалбоподателят твърди, че обжалваното определение от 26.07.2021 г. е неправилно. Посочва, че съгласно изложеното в исковата молба дружеството погрешно е превело на ответника сума в размер на 50 460,42 лв. вместо към друг свой контрагент, че тази грешка е установена още в същия ден и са

предприети действия за спиране на превода, разменена е кореспонденция с банката, където е сметката на получателя и със самия получател, но се установява, че върху сметката, по която е постъпила сумата, има наложен запор от публичен изпълнител при ТД на НАП-П. и обратен превод не може да бъде извършен, след което дружеството е предприело действия и пред ТД на НАП и е обжалвал отказа на дирекцията. Посочва, че при тогава водените съдебни дела е установено, че дружеството не е трето задължено лице, а трето лице, което претендира имуществено право, засегнато от изпълнението, съответно, защитата по реда на чл. 266 и чл. 267 от ДОПК е неприложима, а е приложима защитата по чл. 269 от ДОПК, тъй като „трето задължено лице“ по смисъла на чл. 176 от ДОПК е лице, различно от длъжника, което по силата на закона удържа или внася негово публично задължение. Заявява, че основание за постановяване на обжалваното определение е изводът на окръжния съд, че е сезиран с иск по чл. 267, ал. 2, т. 4 от ДОПК, който иск е такъв на трето задължено лице. Заявява, че такъв иск не е предявен в настоящото производство, нито може от изложените твърдения и от представените доказателства да се направи извод, че ищецът е трето задължено лице – лице, което по силата на закона удържа или внася негово публично задължение. Заявява, че претенцията на ищеца е по чл. 55 от ЗЗД във връзка с чл. 269 от ДОПК като трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, което се потвърждава от изложеното в обстоятелствената част на исковата молба и от формулирания петитум.

Съгласно разпоредбата на чл. 127, ал. 1, т. 4 и 5 от ГПК ищецът посочва в исковата молба изложение на обстоятелствата, на които са основава искът, и в какво се състои искането. В случая ищецът е подал искова молба на 24.11.2020 г., но след дадени от окръжния съд указания той е направил уточнения, като последно те са заявени с молбата от 22.02.2021 г. и с нея е представен нов текст на исковата молба. С оглед изложените в тази искова молба обстоятелства, на които се основава искът, и заявеният петитум ищецът е предявил срещу дружеството-ответник осъдителен иск за присъждане на исковата парична сума като погрешно преведена от ищеца по сметка на ответника с искане тя да бъде върната като получена без основание по реда на чл. 55 от ЗЗД. Установява се следователно, че е неправилна преценката на окръжния съд, направена с обжалваното определение от 26.07.2021 г., че пред съда е предявен иск по чл. 267, ал. 2, т. 4 от ДОПК. Частната жалба е

основателна, обжалваното определение като неправилно следва да бъде отменено, като делото се върне на окръжния съд за предприемане на съответните съдопроизводствени действия.

С оглед на гореизложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 261280, постановено в закрито съдебно заседание на 26.07.2021 г. от Окръжен съд-П. по т.д. № 763/2020 г. , с което е прекратено производството по делото и е върната на ищеца искова молба, подадена от „Л.и.-****“ООД-гр.П. против „Б. бг“ЕООД-с.Й.Г..

Връща делото на същия съд и състав за предприемане на съответните съдопроизводствени действия.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____